

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș.

Biurul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Biserica noastră.

Înainte de asta cu 90 ani, când episcopul Ioan Polding a călcat pe pământul Australiei, abia a găsit acolo șese preoți catolici. Astăzi hierarhia Australiei are 6 Mitropolii, 60 episcopi, peste 1000 preoți și aproape 2 milioane credincioși. Bisericile episcopale din Sidney și Melbourn (orașe de frunte în Australia) după mărimea și frumuseța lor ar face cinste și celui mai mare oraș din Europa. Dar grăunțele de muștar al Evangheliei totuși mai frumos se dezvoaltă în Anglia protestantă, unde înainte de asta cu 300 ani ascultarea sfintei Liturghii era oprită sub grea pedeapsă de bani și unde preotul catolic nici că se putea arăta fără primejduirea vieții. Astăzi în Anglia sunt 2^{1/2} milioane catolici. Catolicismul în deoseb și în mod îmbucurător cucerește în sinul clasei culte și nobile. „Poporul englez — spunea marele bărbat de stat Gladstone (Gledștn) — se catolicizează de nou, mulți se roagă către Maica Preacurată, către sfinți și pentru sufletele sermane!

Despre Melancton Filip (unul dintre conducătorii religiei protestante) ne spune istoria un lucru interesant.

Când mama-sa era pe patul de moarte, aducându-și a minte de sarta sufletului său, s'a îndreptat cu următoarele cuvinte către fiul său:

„Acum, când am ajuns la celea din urmă clipe și nu peste mult am să mă înfățișez înaintea dreptului și Atotpoternicului Judecător, în numele Dumnezeului celui viu Te provoc pe tine fiul meu, să-mi spui limpede și adevărat, că în care religie să mor pentru ca să pot avea fericirea raiului?

Melancton auzind acestea cuvinte ale mamei sale, s'a zguduit în sufletul său și puțin după aceea cu un glas răgușit și îndurerat răspunde: „Mamă scumpă! În religia protestantă este ușor a trăi, dar a muri e mai bine în religia catolică!“ Aceasta este marturisirea lui Melancton, celui mai credincios învățacel alui Luther, care înainte de asta cu 400 ani a născocit religia protestantă.

(Sfârșit.)

Evangelia dela Luca.

(Cap. VIII. 41.)

„În vremea aceea venisă un om la Isus, căruia îi era numele Jair, și acela era Domn soborului și căzând la picioarele lui, l'a rugat pe el ca să între în casa lui. Că avea numai o fiică ca de doisprezece ani, și aceea murea. Iar când mergea, îl împrejura pre el noroadele. Și o muiere fiind în curgerea sângelui de doisprezece ani,

care cheltuise la doctori toată avuția sa și nici dela unul n'a putut să se vindece. Și apropiindu-se din dos s'a atins de poala hainei lui și în datăși a stătut curgerea sângelui ei. Și a zis Isus: cine este acel ce s'a atins de mine? Iar lepădându-se toți, a zis Petru și cei ce erau cu el: Învățătorule, noroadele se îmbulzesc și te impresoare, și zici: Cine este cel ce s'a atins de mine? Iar Isus a zis: S'a atins de mine oare cine, că eu am simțit puterea, care a eșit din mine, iar muerea văzând că nu s'a ascuns, a venit tremurând și căzând înaintea lui, i-a spus lui: înaintea a tot norodul pentru care pricina s'a atins de el, și cumcă s'a tămăduit îndată. Iar el i-a zis ei: Îndrezește fiică, credința ta te-a mântuit, mergi în pace. Încă grăind el, vine oarecare dela mai marele sinagogei, grăind lui, că a murit fiica ta, nu supăra pe învățătorul. Iar Isus auzind, a răspuns lui, grăind: Nu te teme crede numai și se va mântui. Iar intrând în casă, n'a lăsat nici pe unul să între, numai pe Petru și pe Iacob și pe Ioan și pe tatăl fecioarei și pe mama ei. Și plângeau toți și se tânguiau de dânsa, iar el a zis: Nu plângeți, n'a murit ci doarme. Și-și băteau joc de el știind că a murit. Iar el scoțind pe toți afară, și apucându-o de mână a strigat grăind: Fecioară scoală! Și s'a întors spiritul ei și a înviat îndată, și a poruncit să-i dea ei să mânânce. Și s'au spăimentat părinți ei, iar el a poruncit lor, să nu spue nimănu ceeace se făcuse.

Fiind chemat Mântuitorul de căpătenia savorului să meargă la dânsul să-i vindece fiica care era să moară, a fost oprit în drum de o femeie, care dorea să fie vindecată de Isus, gândind întru sine, că dacă me

voi atinge numai de poalele hainei lui, me voi vindeca.

Înțelepciunea omenească nu a imbiat muierei necăjite aceasta metodă, căci era contrară înțelepciunii omenești, de sigur și muiera s'a cugețat la aceasta și totuși a ascultat de glasul sufletului ei, și a făcut după acest glas.

Așa și noi trebuie să ascultăm de glasul credinței — mai ales în acele ce se țin de viața sufletului nostru, — și să nu ne inspăimântăm de pedecile ridicate de înțelepciunea omenească.

De multe ori dacă ne hotărîm la un lucru salutar, vom fi ispitiți să întrelăsăm lucrul început, ni se va părea că este numai un capriciu, o urmare a egoismului, că ne vom încurca în neplăceri, cumcă este prea greu, . . . toate aceste sunt lucruri cu cari vrea se bage frică în noi vrăjmașul binelui.

Femeia aceasta ne învață mai departe să ne apropiem totdeauna cu încredere de Isus Mântuitorul sufletelor noastre.

Isus încă grăia cu muerea vindecată când a venit oarecare din casa mai marelui sinagogei zicând lui Jair: că a murit fica lui, să nu supere pe Învățătorul, iar Isus auzind a răspuns lui grăind: Nu te teme, crede numai și se va mântui.

Nu știm de ce să ne mirăm mai mult de credința lui Jair ori de bunătatea lui Isus cu care vine în ajutorul credinței lui Jair.

Mântuitorul împresurat de mulțimea care venise cu dânsul a ajuns la casa boierului, unde găsea o altă mulțime și flueratori și mulțimea gâlcevind și a zis lor: Fugiți că n'a murit fecioara ci doarme. Și își rideau de dînsul. (Mat. IX. 23—24.)

Purtarea mulțimei necredincioase și bațjocoritoare ne revoltă! Isus cu puțin înainte înviase din morți feciorul

văduvei din Naim, cu câteva clipe mai nainte vindecase muierea care avea curgerea sângelui și aceasta multime în aceeași clipă ridea și își batea joc de dînsul și de cuvintele lui.

Drept aceea Isus fiind totuși hotărît se sevârșească una din cele mai mari și eclatante minuni ale lui, scoțînd pre toți afară (din casă) a intrat numai el și părinții fecioarei și trei apostoli — a strigat grăînd :

Fecioară, scoală-te ! și s'a întors spiritul ei. Și să spăimântat părinții ei, iar el a poruncit lor, să nu spuie nimenui aceea, ce se făcuse.

Așa cei mai mulți dintre jidovi, în butul învierii din morți a fecioarei lui Jair au rămas necredincioși sau învîrtoșaii și mai tare în ura și necredința lor, care avea să meargă până la ucidere de Dumnezeu.

La fel se întîmplă cu mulți creștini de astăzi cu aceea deosebire, că vina creștinilor este cu mult mai mare.

Vina jidovilor a fost că ei cuprinși de pismă și de ură față de Mântuitorul, văzând minunile lui nu a voit

să vadă și auzind cuvintele dumnezeiești ce ieșau de pe buzele lui nu au voit se audă și astfel orbiți în sufletul lor nu au înțeles rostul învățătorei lui, nu au recunoscut în el pe Mesia cel promis și lau restignit.

Astăzi mulți creștini tot din ură ori pizmă ori chiar din interes se lapadă de credința catolică rîd și își bat joc de cuvintele dumnezeiești. Jidovii își bateau joc de Isus înainte de ce ar fi murit pentru ei, creștinii de astăzi fac același lucru după actul rescumpărării când toate promisiunile mântuirii sunt împlinite, toate adevărurile credinței sunt stabilite, când mărturia secolelor creștine este deplină, când biserica adevărată a lui Hristos triumfează !

Să ne ferim deci de a desconsidera actele și argumentele credinței noastre, din potrivă, să ne însușim cu toată dragoștea învățăturile ei nu cumva să ajungem și noi printr'un obicei păcătos la învîrtoșarea inimii, ce ar putea se aibă ca urmare pierderea sufletului nostru.

Calendar săptămânal.

26—31 Octombrie 1 Noembrie 1924.

26. Dumineca Sf. M. M. Dimitrie. (Dumineca VII. după înălțarea sf. Cruci XXIV. după Rusalii. Ap. Dum. XXI. d. Rusalii. Ev. înv. X-vers 4.)

27. Luni. Sf. M. Nestor.

28. Marți. Sf. M. Terenție și Neonela și Cuviosul Părintele nostru Ștefan Săvăitul.

29. Mercuri. Sf. M. M. Anastasia Roman și cuvioasul Părintele nostru Avramie.

30. Joi. Sf. M. Zenovie, și soru-sa Zenovia.

31. Vineri. Sf. Ap. Stahie, Amplie, Urban, Aristobul, Narcis, Epimach.

Noembrie.

1. Sâmbătă. Sf. Cosma și Dămian.

Sf. Dimitrie și-a tras originea din Thesalonica dintr-o familie de frunte Macedoniană. Nobil de origine dar a fost și mai nobil și strălucit în virtuți. Împăratul Maximilian l'a pus de locșitorul său în Grecia.

A nizuit a lăși creștinetea între păgâni vestind pe Hristos. Acest fapt a adus și dânsului cununa de martir. A fost dus înaintea împăratului, care auzind despre faptele locșitorului său bun, a voit să-l scape și l'a aruncat într-o temniță, cugetând că cu vreme să va lăpăda de credința creștinească. Inse împăratul sa înșelat. Sf. Dimitrie ținea morțiș de credința sa creștinească. Împăratul fiind odată supărat, că pe un bătaș ager al dânsului care era păgân cu numele Lie pe care nu l-a putut învinge nime, l'a învins cu binecuvântarea sf. Dimitrie — un tânăr creștin cu nume Nestor, deci a poruncit ca să fie uciși și Nestor și sf. Dimitrie. Astfel a dobândit sf. Dimitrie cununa de martir.

Cu întrepunerea Sf. Dimitrie s'a făcut minuni multe, se scrie despre dânsul, că n'a fost moribund care se nu-l vindece, a ajutat cu rugăciunile sale ferbinți către Dumnezeu cetatea sa Thesalonica, pre un episcop prins de înamic la deslegat de legături și la condus în Thesalonica.

Să-l onorăm și noi și să cerem ajutorul lui mai ales în morburile noastre. (După: Tit. Bud. Viața Sf.)

Posta biuroului nostru.

Vestim cu bucurie că din Duminecă în Duminecă se interesează tot mai mulți de organul nostru atât în oraș cât și în provincie. Cheltuelile tiparului însă ne opresc deocamdată ca să tipărim mai mult ca 500 exemplare, deci ne rugăm ca toți cei ce doresc a primi regulat organul, să ne anunțe aceasta.

Epistola Sfântului Apostol Pavel către Galateni. (C. 6. st. 2) „Fraților! Purtați sarcina unul altuia, și așa veți plini legea lui Hristos. Că de se socotește cineva, că este ceva, nimica fiind, pe sine se înșală. Iară fapta sa fiește cine să și-o ispitească, și atunci numai asupra sa va aveâ laudă, iar nu asupra altuia. Că fiește cine sarcina sa o va purtă. Și să împărtășească, cel ce se învață cuvântul cu cel ce învață întru toate bunătățile. Nu vă amăgireți: Dumnezeu nu se baljocorește. Că ce va sămână omul, aceea va și seceră; că cel ce seamănă în trupul său, din trup va seceră stricăciune, iară cel ce seamănă întru spiritul, din spiritul va seceră viață vecinică. Iară a face binele să nu ne lenevim, că la vremea sa vom seceră neostenind. Deci dară până când avem vreme, să facem lucrul bun, cătră toți, iar mai vârtos, cătră cei de o credință”.

Cuvinte vrednice de ținute aminte.

I. P. S. S. Iuliu arhierul nostru iubit, urmând calea apostolatului a ajuns să viziteze comuna Buciumi în jud. Satu-mare. Aci s-au auzit din gura Arhierului pretuitele cuvinte, cari sunt vrednice să fie cioplite în inima fiește căruia dintre noi, că: „*Mai bine vă închinați Preaiubiți credincioși la altarele bisericilor voastre mici de lemn, decât la falnice temple zidite pe prețul sufletelor voastre. Nu ascultati deci de cei, cari vă promet preoți și biserici în schimbul sufletelor*”.

Intru mulți ani Dispunătorule Sfinte!

Pentru ajungerea scopului

ce ne-am defipt ar fi de dorit dacă din fie care comunitate bisericească s'ar prezenta câte un credincios — cum s'a prezentat de exemplu dl. Antoniu Alb în Ocna-Șugataș, — care ar prelua sarcina distribuirii organului, ca astfel Oficiile parohiale respective dñi preoți se fie scutiți de aceasta greutate. Doară se va găsi în fie care parohie barem un singur credincios ori credincioasă care ar aduce aceasta jertfă pentru numele lui Dumnezeu, Dumnezeuul părinților nostri! ? Vom vedea.